

της μετὰ τὸ κοκκινάδι. Ἀσκήμιση τὸ φόρεμά της μετὰ τὴν κορδέλλα ποῦ τοῦ ἔβαλε. Ἡ ἀρρώστια τὸν ἀσκήμιση κοιν. Συνών. ἀραχνιάζω **B 1**. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι δύσμορφος, χάνω τὴν ὡραιότητα ἐνθ' ἂν: Ἀσκημίζω ἀπὸ τὴν ἀδυναμία - τὴν ἀρρώστια - τὸ πάχος κττ. κοιν. Ἐχάλασε τ' ὁσπινί' τὸ τουβάρι' κ' ἐδκέμιξεν ὅλον τ' ὁσπινί' Τραπ. Τὸ μωρὸν ὅσον τὸ πάει ἀδκεμίζ' καὶ πάει (ὅσον παρέρχεται ὁ χρόνος, γίνεται τὸ μωρὸν δύσμορφον) Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Ἡ κόρη κι ἂν ἀσκήμιση, τὰ μαῦρα μάτια τὰ ἔχει ἄγν. τόπ.

Ἐδομήντα κόρες κάθονται ἀπάνω σ' ἓνα πεύκι
κ' ἤλειπεσ' πὸ τὴ μέση της κ' ἠσκήμιζε τὸ πεύκι

Κῶς Συνών. ἀνταλλάζω **2**. **2)** Χειροτερεύω Πόντ. (Κερασ.) **3)** Ἀποτέρομαι Εὐβ. (Ὁκτον.) **4)** Μεταφ. ὑβρίζω τινὰ Θράκ. (Μυριόφ.) Κίμωλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Τὸν ἀσκήμ'σε τὸν πατέρα του Μυριόφ. Τὰ παιδιὰ μου δὲ μετ' ὁσκήμιση Κίμωλ.

Πβ. ἀσκημένω, ἀσκημεύω, ἀσκημιάζω.

ἀσκημίλα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς καταλ. - ἰλα.

Ἀσκημιὰ **1**, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν.: Ἀσκημίλα ποῦ τὴν ἔχει! Κορινθ.

ἀσκημισία ἡ, Πελοπν. (Μάν.) ἀδκεμισία Πόντ. (Κερασ.) ἀδκεμισίγια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀσκήμισα ἀορ. τοῦ ρ. ἀσκημιζω, παρ' ὃ καὶ ἀδκεμίζω.

Ἀσκημιὰ **1**, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν.: Ἡ ἀσκημισία του καὶ κεινοῦ εἶναι ἄλλο προῖμα Μάν.

ἀσκήμισμα τό, πολλαχ. ἀδκέμισμα Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀδκέμιγμα Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκημιζω. Τύπ. ἀσκήμισμα παρὰ Σομ.

Ἡ ἐπὶ τὸ χειρὸν μεταβολὴ τῆς ὄψεως. Συνών. ἀσκημισμός **1**.

ἀσκημισμός ὁ, Λεξ. Δημητρ. ἀσκημισμός ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,43.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκημιζω.

1) Ἀσκήμισμα, ὁ ἰδ., Λεξ. Δημητρ. **2)** Κακοποίησης, ἐξευτελισμός ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἂν.: Ποίημ.

Μὲ κλείσανε 'ς τὴ φυλακή, | τὰ σίδερα μοῦ βάνουν,
μὲ δέρουν, ἄλλοι μὲ χτυποῦν, | ἀσκημισμούς μοῦ κάνουν.

ἀσκημο - (I) κοιν.

Θέμα τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος.

Συντίθεται ὡς α' συνθετ. **1)** Μετ' οὐσιαστικῶν πρὸς σχηματισμὸν οὐσιαστικῶν δηλούντων ὅτι τὸ διὰ τοῦ β' συνθετ. σημαίνονμενον εἶναι δύσμορφον, δυσειδές, οἶον: ἀσκημάντρας, ἀσκημογυναῖκα, ἀσκημόδοντο, ἀσκημοδουλειά, ἀσκημοκόριτσο, ἀσκημονεός, ἀσκημόπαιδο, ἀσκημόπλασμα, ἀσκημόσκυλλο, ἀσκημότοπος, ἀσκημόχερο κττ. **2)** Μετ' οὐσιαστικῶν πρὸς σχηματισμὸν ἐπιθέτων δηλούντων τὸν ἔχοντα δύσμορφον ἢ κακὸν τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετ. σημαίνονμενον, οἶον: ἀσκημόγνωμος, ἀσκημογούλης, ἀσκημοδόντης, ἀσκημόθωρος, ἀσκημομμάτης, ἀσκημομούρης, ἀσκημομύτης, ἀσκημοπόδης, ἀσκημοχέρης κττ. **3)** Μετὰ ρημάτων πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ ἐκ τοῦ ρήματος νοούμενον σύστοιχον ἀντικείμενον εἶναι ἄσχημον ἢ κακόν, οἶον: ἀσκημαββίζαρω, ἀσκημοφορῶ κττ.

ἀσκημο - (II) κοιν.

Θέμα τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα.

Συντίθεται ὡς α' συνθετ. **1)** Μετὰ ρημάτων πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ρήματος σημαίνονμενον γίνεται

κατὰ τρόπον ἀκαλαίσθητον ἢ κακὸν ἢ τὸν οὐχὶ προσήκοντα, οἶον: ἀσκημαγκλειῶ, ἀσκημαναθρέφω, ἀσκημαρρωσιῶ, ἀσκημοβαστῶ, ἀσκημοβλέπω, ἀσκημοδουλεύω, ἀσκημοκηδεύω, ἀσκημομιλῶ, ἀσκημοπλέκω κττ. **2)** Μετ' ἐπιθέτων πρὸς δήλωσιν ὁμοίας πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐννοίας, οἶον: ἀσκημόβαλτος, ἀσκημόβγαλτος, ἀσκημοκαμωμένος, ἀσκημοπελεκημένος, ἀσκημοπελέκτης, ἀσκημοσκοτωμένος, ἀσκημοφάγωτος, ἀσκημόφαντος κττ.

ἀσκημόβαλτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδκεμόβαλτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα καὶ τοῦ ἐπιθ. βαλτός < βάλλω.

Ὁ κακῶς ἐμβεβλημένος, ὁ κακῶς ἐντεθειμένος: Ἀδκεμόβαλτο λιθάριν.

ἀσκημοβαστῶ ἰδ. ἀσκημο - (II) **1**.

ἀσκημόβγαλτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδκεμόβγαλτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα καὶ τοῦ ἐπιθ. βγαλτός < βγάλλω.

Ὁ κακῶς ἐξαχθεῖς.

ἀσκημοβλέπω ἰδ. ἀσκημο - (II) **1**.

ἀσκημοβόλι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς καταλ. - βόλι, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 243 κέξ.

Ὁμιλος δυσειδῶν ἢ κακῶν ἀνθρώπων. Συνών. ἀσκημοθέμι **1**.

ἀσκημοβολιὰ ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημόβολος.

Κακὴ κατασκευὴ, ἐπὶ σώματος: Ἐχει ἀσκημοβολιὰ τὸ βόι τζη.

ἀσκημόβολος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - βόλος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 243 κέξ.

Ὁ κακῶς, ὁ ἀτελῶς κατεσκευασμένος: Καλὴ εἶναι, μὰ εἶν' ἀσκημόβολη. Ἀσκημόβολο δὲ στόμα τζη (δὲ = 'ν' τό) Συνών. κακοφτεῖα γμένος (ἰδ. κακοφτεῖανω).

ἀσκημοβύζα ἐπίθ. θηλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. Οὐδ. ἀσκημοβύζικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. βυζί.

Ἡ ἔχουσα δυσμόρφους μαστούς.

ἀσκημόγερος ὁ, σύνθετ. Θηλ. ἀσκημόγραια σύνθετ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. γέρος.

Ὁ δυσειδής, ὁ δύσμορφος γέρον.

ἀσκημόγλωσσα ἡ, πολλαχ. ἀσκημόγλωσσα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. γλῶσσα.

Ὑβριστικὴ γλῶσσα ἐνθ' ἂν.: Ἐχει μὲν ἀσκημόγλωσσα, ὁ Θεὸς γὰρ σὲ φυλάη! πολλαχ. Θὰ σὲ φάη φτούνη ἢ ἀσκημόγλωσσα Μάν.

ἀσκημόγλωσσος ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀδκεμόγλωσσος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος, παρ' ὃ καὶ ἀδκεμος, καὶ τοῦ οὐσ. γλῶσσα.

Ὑβριστής, βλάσφημος ἐνθ' ἂν.: Ἀδκεμόγλωσσος γυναῖκα ἐν Κερασ. Συνών. κακόγλωσσος.

ἀσκημόγνωμος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδ-δημόγνωμος Κύπρ. - ΧΠαλαίος. Τὸ παρὰ τ. τοῦ τσουρῶ **5**.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. γνώμη.

Ὁ ἔχων κακὴν διάθεσιν ἐνθ' ἂν.: Ποίημ.

Εἶσαι ἀδ-δημόχνη πολ-λά, εἰντία ὄεις τῶαι κονδίσεις; ΧΠαλαῖς. ἐνθ' ἄν.

άσκημογούλης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδκεμογούλης Πόντ. (Κερασ.) ἀδκεμογούλης Πόντ. (Χαλδ.) Θηλ. ἀδκεμογού-λαιναι Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐς. γούλα.

1) Ὁ ἔχων δύσμορφον λαιμόν Πόντ. (Κερασ.) 2) Μεταφ. ἀδηφάγος, λίχνος Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ἀτὲ πολ-λά ἀδκεμογούλαιναι ἐν' Χαλδ.

άσκημογυναικα ἡ, σύννηθ. ἀσκημοῦναικα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἀσ-σημοῦναικα Κάλυμν. ἀσκημουῖναικα σύννηθ. βόρ. ιδιῶμ. ἀσκημογύναικο τό, πολλαχ. ἀσκημου-γύνικον πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐς. γυναικα. Ὁ μεταπλασμός τοῦ ἀσκημογύναικο κατὰ τὰ εἰς-ο λήγοντα οὐδ. ἀσκημοκόριτσο, ἀσκημόπαιδο κττ. Πβ. καὶ παλαιογύναικο.

Δυσειδής, δύσμορφος γυνή ἐνθ' ἄν: Καὶ ὅς τὸν ὕπνο-δον νὰ θωρή κανείς ἔτο' ἀσκημοῦναικες, εἰν' ἀρρώστεις καὶ θά ῥθουνε μέσ' ὅς τὸ χωρὶς Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Σώπα μὲ τὴ γυναικα σου, τὴν ἀσκημογυναικα, τὸ βόι τζή 'ναι μὲ δὲ κ' ἡ κεφαλὴ τζη δέκα Κρήτ.

άσκημοδόντης ιδ. ἀσκημο- (I) 2.

άσκημόδοντο ιδ. ἀσκημο- (I) 1.

άσκημοδουλειά ἡ, Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐς. δουλειά.

Πρᾶξις ἐπίμεμπτος ἰδίᾳ προσβάλλουσα τὰ ἡθῆ ἐνθ' ἄν.: Ἐκαμὲ ἀγνε τὴν ἀσκημοδουλειά Κρήτ. Συνών. ἀσκη-μὲ 2. ἀσκημότῃ 2, βρομοδουλειά.

άσκημοδουλεύω ιδ. ἀσκημο- (II) 1.

άσκημοδούλης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκημοδούλης Σῦρ. Οὐδ. ἀδκεμοδούλιν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐς. δουλειά.

1) Ὁ κακῶς ἐργαζόμενος Σῦρ.: Οἱ δεῖνα εἶναι ὀκνοὶ τσαὶ ἀσκημοδούληδες. 2) Οὐδ., τὸ κακῶς εἰργασμένον Πόντ. (Κερασ.)

άσκημοθέμι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄσκημος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-θέμι.

1) Ὁμιλος δυσμόρφων ἀνθρώπων. Συνών. ἀσκη-μοβόλι. 2) Ὑπερβολικὴ δυσμορφία.

άσκημόθωρος ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντί-λογ. 100.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐς. θωριά.

Ὁ δυσειδής τὴν ὄψιν: ὦ, τὸν ἄμοιρο, εἶπα, τί χάλασμα ἀσκημόθωρο, σὰ νὰ τὸ γέννησε σεισμός! Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀσκημομούρης.

άσκημοκαμωμένος ιδ. ἀσκημο- (II) 2.

***άσκημοκάτξης** ἐπίθ. ἀδκεμοκάτξης Πόντ. (Κο-τύωρ.) Θηλ. ἀδκεμοκάτξαινα Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐς. κατξίν.

Ὁ δυσειδής τὴν ὄψιν: Ἀδκεμοκάτξης -ι-σ' μέρ' ἐν; (ποῦ εἶναι ὁ ἀσκημοπρόσωπός σου;). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀσκη-μομούρης.

άσκημοκηδεύω ἀμάρτ. ἀσκημοκιδεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημα καὶ τοῦ ρ. κηδεύω, παρ' ὁ καὶ κιδεύω.

Κακῶς, ἀτελῶς περιποιῶμαι, παραμελῶ: Σέρεις, ἀσκη-μοκιδεμένος εἶσαι καὶ θά 'χης καὶ παράπονο! (εἰρων.)

άσκημοκόβω ιδ. ἀσκημο- (II) 1.

άσκημόκολος ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀδκεμόκολος Πόντ. (Κε-ρασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐς. κόλος.

Ὁ δυσμόρφους γλουτοὺς ἔχων.

άσκημοκόριτσο τό, κοιν. ἀσκημοκόριτσον βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐς. κορίτσι.

Δυσειδής κόρη: Εἶναι ἀσκημοκόριτσο καὶ δὲ θὰ παντρευ-τῇ εὐκολα. Ποιὸς θὰ βρεθῇ ν' ἀγαπήσῃ τέτοιο ἀσκημοκόριτσο!

άσκημολογία ἡ, ἀμάρτ. ἀδκεμολογία Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκημολογῶ. Τύπ. ἀσκημολογία παρὰ Βλάχ.

Αἰσχρολογία, βωμολοχία. Συνών. ἀσκημόλογο, βρομόλογο, κακόλογο, παλαιόλογο.

άσκημόλογο τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐς. λόγος.

Ἀσκημολογία, ὁ ιδ.: Ἀρχισε πάλι τ' ἀσκημόλογα.

άσκημολόγος ὁ, πολλαχ. ἀσκημόλογος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ ρ. λέγω.

Αἰσχρολόγος, βωμολόχος. Συνών. αἰσχρολόγος, ἀτσαλόλογος.

άσκημολογῶ πολλαχ. ἀσκημουλογῶ Μακεδ. (Σι-σάν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀσκημολόγος. Τύπ. ἀσκημολογῶ καὶ ἐν κώδ. τοῦ ἔτους 1603. Πβ. Byzant. Zeitschr. 3 (1894) 284.

Λέγω λόγους αἰσχροῦς. Συνών. αἰσχρολογῶ.

άσκημομιλῶ σύννηθ. ἀσκημουμ'λῶ βόρ. ιδιῶμ. ἀσκημομιλῶ Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημα καὶ τοῦ ρ. μιλῶ. Τύπ. ἀσκη-μομιλῶ παρὰ Σομ.

Ὁμιλῶ ἀπρεπῶς πρὸς τινὰ ἐνθ' ἄν.: Τὸ παιδί σου μοῦ ἀσκημομίλησε Κεφαλλ. Ἠπηρες το κολάι κι ἀσκημομιλεῖς (κολάι = συνήθεια) Ἀπύρανθ.

άσκημομάτης πολλαχ. ἀδκεμομάτης Πόντ. (Κε-ρασ.) ἀσκημαμάτης Κρήτ. Θηλ. ἀδκεμομάταινα Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐς. μάτι.

Ὁ ἔχων δυσειδεῖς ὀφθαλμούς.

άσκημομούρης ἐπίθ. σύννηθ. ἀδκεμομούρης Ρόδ. ἀσκημουμούρης βόρ. ιδιῶμ. ἀδ-δημομούρης Κύπρ. Θηλ. ἀσκημουμούρον Ἠπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐς. μούρη.

Ὁ δυσειδής τὴν ὄψιν ἐνθ' ἄν.: Ἀντρας ἀσκημομούρης. Γυναῖκα ἀσκημομούρα. Παιδί ἀσκημομούρικον σύννηθ. Ἀσκη-μουμούρον κονπέλλα Ζαγόρ. || Ἄσμ.

Μὲ γὰρ ἀσκημομούρα | σ-σιμπλομ-μάτα καὶ καμπούρα Κάσ. Συνών. ἀσκημόθωρος, *ἀσκημοκάτξης, ἀσκημομούτρης, ἀσκημομούτσουνος, ἀσκημο-πρόσωπος, ἄχαρος, κακομούτσουνος, ἔτι ἐν λ. ἄσκημος 1.

άσκημομούτρης ἐπίθ. Ζάκ. Πελοπ. (Λακων.) κ.ά. —Λεξ. Πρω. (λ. ἀσκημομούρης) ΓΞενοπ. Κόσμος 195.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐς. μούτρο.

Ἀσκημομούρης, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Μὲ χήρα ἀσκημο-μούτρα, μαυρειδερή, ἀνάμαλλη, μὲ μουστάκι ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν.

